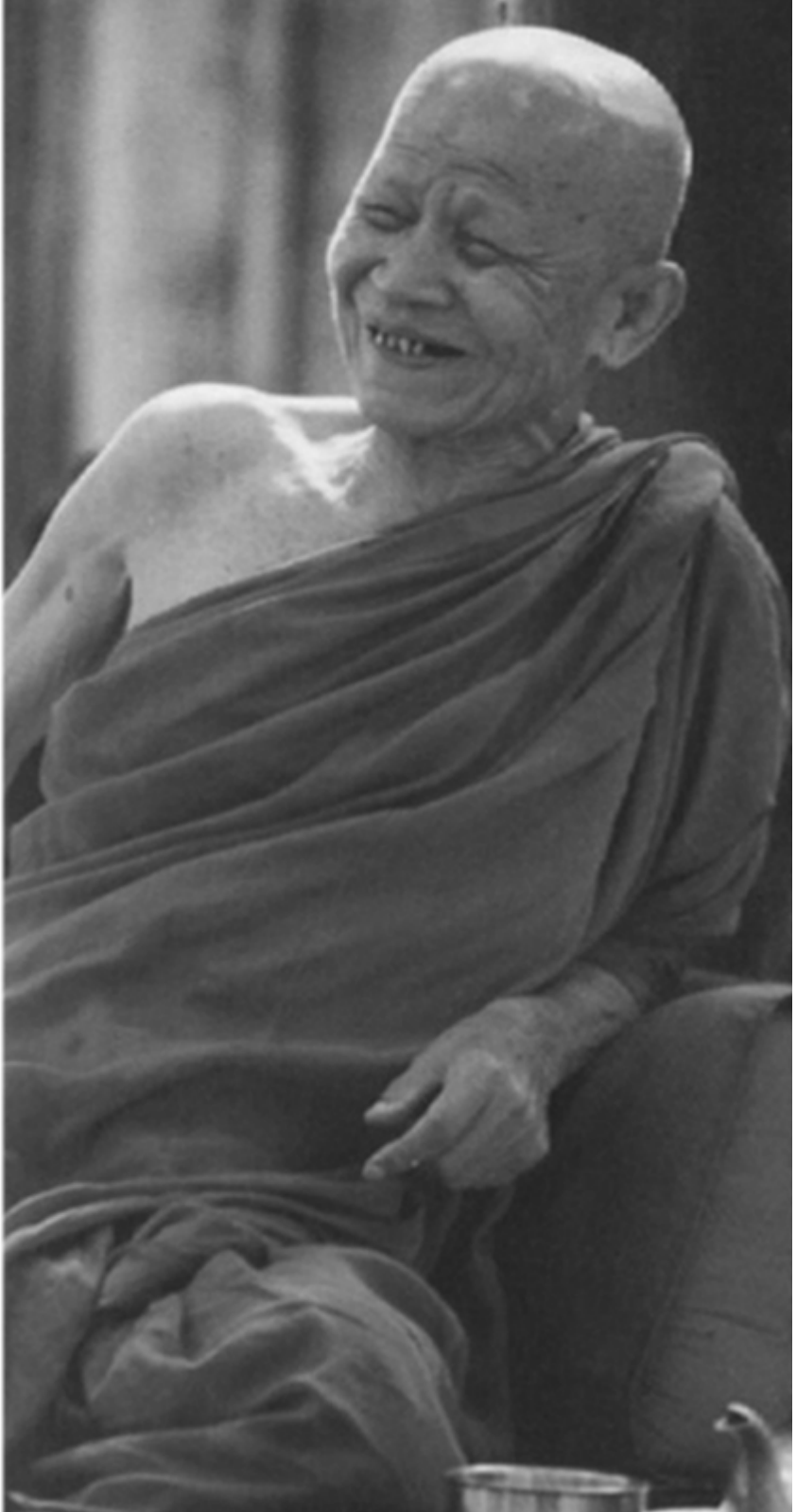

৯

นำตาร่วงจากธรรมอัศจรรย์

ฐานความตายก็อยู่ในนั้น ดูเอาตรงนั้นซิ ตายกับ
เกิดอยู่ในจิตดวงนั้น ตัวจิตไม่เกิดไม่ตาย สิ่งแทรกพาให้เกิดให้
ตาย เข้าใจหรือเปล่า

ดูตัวจิตไม่เห็นพิษของจิต จะไม่เห็นพิษของสิ่งเหล่านี้ จิต
เป็นภัยเวลานี้ เข้าใจหรือเปล่า

อย่าว่าจิตเป็นคุณอย่างเดี๋ยวนะ ภัยอยู่กับจิตนั้น ฟาดตัว
จิตเป็นตัวภัยแล้ว ตัวนั้นอยู่ด้วยกัน มันก็พังลงไป เข้าใจหรือ
เปล่าละ

ถ้ายังมายอจิตอยู่เมื่อไรจงนะ อย่าว่าไม่บอก

เท่านั้นแหละ ถึงกาลเวลาแล้วปิดหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ
สงวนอะไรไว้ นั่นละคือกองมหาพิษมหาภัย

เราพูดอย่างนี้แล้ว มันก็กระเทือนถึงที่ว่าหลังเขาวัดดอย
ธรรมเจดีย์ ตอนเช้าก่อนจ้งหันอย่างนี้ จิตมันอัศจรรย์อย่างว่านั่น
แหละ อัศจรรย์บ้างอะไรก็ไม่รู้ เจ้าของอัศจรรย์ เจ้าของนะซี

โอ้โฮ ทำไมจิตของเราถึงได้สว่างไสวอัศจรรย์

เอาขนาดนี้เขี้ยวนา รำพึง เดินจงกรมยืนอยู่ มันจำไปหมดเลย ทำไมถึงได้อัจฉริยะขนาดนี้จิตดวงนี้ ๆ

“นั่นละตัวมหากัณฑ์ คือตัวที่ว่่าอัศจรรย์นั่น”

เห็นไหมละ นั่นละธรรม ท่านกลัวไปหลงนะซี ก็เราติดอยู่แล้วหลงอยู่แล้วว่่าไง ไม่มีอะไร ๆ ก็มาเอาจุดสุดท้าย นั่นละวัฏจักร เรียกว่าวิชาตรงนั่นเอง นั่นละยอดวิชา ยอดวัฏจักรวัฏจิต คือวิชา มันไม่มีอะไรแล้ว ก็ไปชมเขยตรงนั้น สักเดี๋ยวจีนละซี ธรรมท่านเตือนขึ้นมา

เพราะว่าที่ว่่าสว่างไสว มันมีจุดของมันอยู่นั่น เหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ใส่ตะเกียงเจ้าพายุมันจำอยู่นั่น ออกไปข้างนอกมันก็ออกจากใส่ตะเกียงที่สว่างจ้า นั่นละตัวสำคัญ เราก็อัศจรรย์ตัวนั่นเอง ขึ้นอุทานในใจเที๋ยวะ

โอ้โฮ จิตของเราทำไมถึงสว่างไสวอัศจรรย์เอาเสียเหมือนหนึ่งว่าเหนือโลกเหนือสงสาร

นั่นเห็นไหม วิชาแฝงฤทธิ์เวลาสุดท้าย เห็นไหม

เรารู้มันเมื่อไร ไม่รู้จะไปหลงอัศจรรย์มันหาอะไร สักเดี๋ยวจิตระท่านกลัวหลง ท่านก็พูดขึ้นมาเป็นคำ ๆ เราลืมเมื่อไร

ถ้ามีจุด จุดใส่ตะเกียงนั่นเองสว่าง นี่จุดกับต่อมเป็นไวพจน์ของกันและกัน ใช้แทนกันได้ ถ้ามีจุดหรือต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ นั่นเห็นไหมบอกตรงนี้ ตัวนี้ตัวภพ ถึงขนาดนั้นยังจับไม่ได้นะ ングไปเลย มีจุดมีต่อม คือตัวนี้เอง

ถึงได้คิดถึงพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านมรณภาพจากไปแล้วนั้น เราไปติดปัญหานี้อยู่บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ พอกทราบเรียนอย่างนี้เท่านั้น “ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ” ก็จุดนั่นเอง ท่านก็ใส่เปรียงเข้าไปนั้น มันก็พังทันที พอรู้ปั๊บเห็นโทษของมัน คอยจะไปอยู่แล้วนี่นะ แต่เราประคองมันไว้ นั่นซี

นั่นละมหาภัยแท้ ตรงนั้นทีเดียว จุดที่รวมแห่งมหาภัย อยู่จุดที่สว่างกระจ่างแจ้ง อัจฉรย์เต็มทีของวัฏจักรของแดนสมมุติ อยู่จุดนั้นหมด เราไม่ลืม

ตอนเดือนกุมภาพันธ์ เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันเสร็จแล้วก็ขึ้นบนเขา ติดปัญหาอันนี้ ings ไปเลยนะ ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ธรรมที่ท่านเตือนขึ้นมาแทนที่จะให้เป็นประโยชน์อย่างมหาศาลในเวลานั้น กลับเป็นความหลงมหาศาลเหมือนกัน

เอ้ จุดต่อมที่ไหนด้า ๆ ก็จุดนั้นนะ

นั่นละเดือนกุมภาพันธ์ เดือน ๓ เผาศพท่านเสร็จแล้ว ขึ้นบนเขาไปติดปัญหาอันนี้

ไม่คิดไม่คาดว่า อันนี้ เป็นตัวมหาภัย ยิ่งว่าเป็นมหาคุณ อยู่ เห็นไหมกิเลสหลอก ขนาดว่าตัวมหาภัย มันเสกว่าเป็นมหาคุณ เห็นไหม ก็แบกปัญหานี้ไป ลืมเมื่อไร

ที่นี้มันก็ประมวลมาซิ ที่นี้ อะไร ๆ มันก็ไม่มีแล้วจิตใจ ก็มาพิจารณาอยู่จุดนี้ ลงถึงที่ว่า จิตดวงเดียวนี้ทำไมเป็นได้หลายอย่าง นึกน้า แม่ทั่วโลกธาตุก็จิตดวงนี้

ชั้นนั้นก็คือ มหาสติมหาปัญญา นั่นเอง จะเป็นอะไรไป

มันก็ประมวลเข้ามา ๆ จับจุดของจิต กำลังเอาจิตนี้เป็น
ผู้ต้องหาที่นี้ละ แน่ะ มันจับนะที่นี้ละ เดี่ยวว่าสุข เดี่ยวว่าทุกข์

คือธรรมดาสมมุติถ้ามีอยู่เล็กน้อย จะมีสิ่งเหล่านี้ประกอบ
อยู่กับจิตเป็นประจำ ที่นี้มันไม่มีที่พิจารณา มันก็เข้ามาตรงนี้ละซี
เดี่ยวว่าสุข แล้วเดี่ยวว่าทุกข์ เดี่ยวว่าผ่องใส เดี่ยวว่าเศร้าหมอง

คือ คำว่าสุขว่าทุกข์ว่าผ่องใสเศร้าหมอง มันเป็นพอจับ
ได้ เท่านั้นนะไม่ได้มาก

เพราะ มหาสติมหาปัญญาอย่างละเอียดซึมซาบที่เดียว
มหาสติมหาปัญญาขั้นสุดยอดกลายเป็นซึมซาบไปเลย ซ่านไป
หมดเลย ไม่เป็นวรรคเป็นตอน เหมือนเราฆ่าปลา เหมือน
สติปัญญาอัตโนมัติ

สติปัญญาอัตโนมัติ มันเป็นวรรคเป็นตอน มันหมุนของมัน
ไปเอง อันนี้ก็หมุนไปเอง แต่พอถึงขั้นซึมซาบ ๆ ไปเอง

มันก็มาจับจุดนี้ มาวินิจฉัยตัวจิตนี้ มันหมดที่พิจารณาแล้ว
อะไรก็ปล่อยหมดแล้ว เหลือแต่อันนี้นิดเดียวที่ปรากฏอยู่กับความรู้
นั้น มันก็มาวินิจฉัยเหล่านี้ เดี่ยวว่าสุข แล้วเดี่ยวว่าทุกข์ ออกจาก
อันนี้ เดี่ยวว่าผ่องใส เดี่ยวว่าเศร้าหมอง มันก็ออกจากรู้ ทำไมมัน
เป็นหลายอย่างนักจิตดวงนี้ละ

สักเดียวธรรมท่านก็ผุดขึ้นมา แน่ะ อย่างนั้นนะ นี่เรียกว่า
ธรรมเกิด กิเลสเกิดเป็นเครื่องผูกมัด ธรรมเกิดเปิดออก นั้น
เรียกว่าธรรมเกิด กิเลสเกิด มันแทรกอยู่ด้วยกัน ขึ้นมาเป็นคำ ๆ
เหมือนเราพูด ขึ้นมาเป็นคำ ๆ

“คำว่าเศร้าหมองก็ดี คำว่าผ่องใสก็ดี คำว่าสุขก็ดี คำว่าทุกข์ก็ดี ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตานะ”

นั่นเวลาตัดกันจริง ๆ ลงในชั้นอนัตตา ในไตรลักษณ์นี้จะเป็นอะไรขึ้นได้ทั้งนั้น ขึ้นบทสุดท้ายขึ้นได้ไตรลักษณ์นี้ แต่สำหรับนิสัยเรา ขึ้นบทอนัตตา ปล่อยให้หมด ความหมายว่างั้น

ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตานะ คือความเศร้าหมองก็ดี ความผ่องใสก็ดี ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี รวมลงมาแล้วเรียกว่า ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตา **พอว่าเป็นอนัตตา จิตมันก็ตั้งจ่อหนึ่งเลย เพราะมันลงในอนัตตาแล้ว ไม่มีที่ไปแล้ว** อันนี้เปิดให้หมดหัวอกเลยวันนี้ละ

พอเท่านั้นแหละ จิตจะว่าทำงานอะไรอยู่ก็ไม่ใช่ เป็นวางเฉย ในธรรมชั้นนี้ ไม่ทำการทำงานอะไรเลย จะไปสนใจกับว่า อตตาก็ดี อนัตตาก็ดี หรือสนใจว่า สุขว่าทุกข์ เศร้าหมอง ผ่องใส ก็ดี ไม่ไปอยู่จุดศูนย์กลางเฉย เฉยด้วยมหาสติมหาปัญญาละ

ไม่ได้เฉย ๆ แบบเซ่อ ๆ ทั้งอ้าปากอย่างพวกเรานะ นั่นละ ถ้าเราจะพูดเป็นแบบโลกก็เรียกว่า ปล่อยบทเปลอ แต่ที่มันไม่ได้เปลอ เป็นแต่เพียงวางเฉย ๆ ไว้ มันไม่เปลอ ไม่ทำอะไร มันก็ผางขึ้นมาเลย อันนี้ก็ว่า อตตาก็ดี อนัตตาก็ดี เรียกว่ามันพริบคว่ำลงไปเลย ปิดอันนี้ทั้งหมด

ที่ว่าจุดว่าต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ นี่คือตัวนี้ก็มารวมกันแล้ว เศร้าหมองผ่องใสอะไร ลงในอนัตตาอันเดียว ผางนี้ขาดสะบั้นไปหมดเลย นี่เวลามันลบนะ มันลบหมดเลย

ผางขึ้นมานี้ เหมือนฟ้าดินถล่มนุ่นนะ ฟิงซิ่นะ กระเทือน
ทั่วแดนโลกธาตุ อวิชาตัวเดียนี่คว่ำลงจากจิตกระเทือนทั่ว
แดนโลกธาตุ

เพราะอวิชาตัวนี้พาเที่ยวแดนโลกธาตุเข้าใจไหม พอคว่ำ
อันนี้ลงแล้ว ก็เหมือนกับว่าแดนโลกธาตุนี้คว่ำลงพร้อมกันหมด
ประหนึ่งว่า ฟ้าดินถล่มเลยนะ

จากนั้นแล้ว มีตั้งแต่ความอัศจรรย์ เรียกว่า กายนี้ไหวเลย
เหียวนะ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้แหละ เป็นพร้อมกันหมดเลยเวลานั้น
ฟ้าดินถล่ม แดนโลกธาตุดับพริบลงหมดเลย จากนั้นก็ย้ำทีเดียว
ว่า

เหอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๆ อย่างนี้ละเหอ

“ถามท่านหาอะไร มันเจออยู่นั้นแล้วจะว่าไง”

เหอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๆ อย่างนี้ละเหอ ถามท่านหาอะไร
มันเจออยู่นั้นแล้วจะว่าไง พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเหอ ๆ
พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเหอ ๆ รวมเป็นอันเดียวกันหมดแล้ว
เรียกว่าธรรมอัศจรรย์เลิศเลอหรือว่าธรรมธาตุแล้วเท่านั้น
พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้
ยังงี้

แต่ก่อน เราเคยคิดเมื่อไรว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ จะมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนะ พุทโธก็พุทโธ รัมโมก็รัม
โม สัมโหมก็สัมโหม ติดหัวใจมาตั้งแต่รู้เตียงสาแล้ว มาจำขึ้นเวลานั้น
แล้ว ธรรมชาติอันนี้มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังงี้ เป็นอัน
เดียวกันแล้วนะนั่น

โอ้โห เป็นอย่างนี้เหอธรรมอัครรรย

นั่น ทีนี้เวลามันจำหมด แล้วสิ่งไม่เคยรู้ มันรู้ไปหมดนี้ ทำไ
ละ นี่เหอ เอามาสอนโลก หลอกโลกนะ หลอกอย่างนี้เหอ โห
เราพูดเราอัครรรย พิลึกพิลันจริง ๆ ธรรมอันนี้นะ

ทีนี้ดูธรรมชาตินี้แล้ว มันครอบโลกธาตุหมดแล้วนี่นะ มันจำ
ไปหมดเลย ไม่ได้มีอะไรปิดบังลึกลับ บาปบุญนรกสวรรค์ มันตี
หน้าผากอยู่ที่นี่ มีหรือไม่มี อยากว่าอย่างนั้นนะ มันอยากฟาด
หน้าผากนั้นนะ ให้กิเลสมันหลอกมาเท่าไรว่า บาปไม่มี บุญไม่มี
นรกสวรรค์ไม่มี มันจำครอบอยู่หมดตั้งแต่กับไไหนก็ลึบได้ มันไม่
เห็นเฉย ๆ เข้าใจไหมละ

มันมีอยู่ก็กับก็ลึบสิ่งเหล่านี้ ที่เผาสัตว์ทั้งหลายด้วยความ
มงาย ด้วยความมืดความบอดที่กิเลสหลอก ไม่ให้เห็น ไม่ให้รู้

อะไรจะร้อนยิ่งกว่าไฟนรก ในแดนสมมุตินี้ ไฟนรกที่
ประเภทกรรม ๕ อย่าง คือ อนันตริยกรรม ๕ ข่าบิดาหนึ่ง ข่า
มารดาหนึ่ง ข่าพระอรหันต์หนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายหนึ่ง
แล้วก็สังฆเภท ยุยงให้สงฆ์แตกจากกันหนึ่ง กรรมทั้งห้าประการลง
ในนี้หมด เข้าใจไหม

มันจำอยู่ด้วยกัน นี้จะว่าไง แล้วไปถามหาที่ไไหนนรกสวรรค์
นะ พระพุทธเจ้าองค์ไไหนมาโกหกไม่มี จำอย่างเดียวกันนี้ บอก
อย่างเดียวกันนี้หมด

พวกเรามันโง่ชะมัดนี้นะ โอ้ย มันพิลึกพิลันนะ

ไม่ว่าอะไรมันครอบอยู่ในหัวใจนี้หมด มันจำไปหมด แล้วจะไปถามหาที่ไหนอีกล่ะ ก็มันพร้อมอยู่บนหัวใจนี้หมด มันจำไปหมดแล้วนี่จะไปถามหาอะไร ก็มันจำอยู่นี่แล้ว

ที่นี้เวลาขนาดนั้นแล้ว ก็พิจารณาชีวิตนี้ พอหลังจากนั้นมา พิจารณาดูโลก

โอ โลกนี้ ทำไมเราสยดสยองความเป็นมาของเรา ความเกิด ความตายความตกรรกรรมใหม่ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมลงนรกนี้ เหมือนไปขึ้นบันไดนะ แต่ละดวง ๆ จิตดวงนี้มันไม่ตาย เข้าใจไหม

จิตดวงนี้มันไม่ตาย กรรมฝังอยู่ในมันนั้นนะ กรรมดีก็พาขึ้น พอหมดกรรมดี อ้าว กรรมชั่วมันก็มี มันก็ตกลง ชั้นสวรรค์ พรหมโลก ลงแดนนรกนี้ เหมือนขึ้นบันไดลงบันไดเข้าใจไหม

นี่ละขนาดนั้น ให้อ่านกันตื่นเสีย ถ้าจะตื่นนะ

วันนี้เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเต็มที่ จนกระทั่งน้ำตาร่วงให้เห็นต่อหน้าต่อตา บ้าหรือดีดูเอานะ ฟังเสียวันนี้ ขนาดนั้นนะ

ธรรมมาสอนโลก เพราะฉะนั้นจึงตัดคอขาดไว้เลยว่าจะไรไม่มี คำว่า กล่าวว่าจะมีอะไร ก็มันเหนือทุกอย่างแล้วนี่

ที่นี้ก็พออย่างนั้น มันดูโลก มาดูตัวเองกำหนดพิจารณาภพชาตินี้ แหม ศพของเราคนเดียวทั้งประเทศไทยนี้ ไม่มีที่ว่าง คนเดียวนั้นนะ นานหรือไม่นาน มันเกิดตายอยู่นี่ เวลามันจับตรงนี้ได้แล้ว มันกระจายออกไปหมด โอ๊ย ถ้าจะนับนับไม่ได้ อย่าไปนับเท่านั้นแหละ มันเลยเถิด นี่ละศพแต่ละศพคนแต่ละคน จิตแต่ละดวง ของบุคคลแต่ละคน ของสัตว์แต่ละตัวเป็นแบบเดียวกันหมด

ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร ความหนาแน่นความมากมายนี้
เหมือนกันหมดเลย

แล้วดูโลก มันดูไม่ได้ที่นี่ ดูภพชาติเจ้าของที่เคยเป็นมานี้
ขยะแขยงย้อนละที่นี้ละ โอ้โฮ มันเกิดมาขนาดนี้ มันก็ยังบิกบั้นเกิด
มาได้ ถ้าไม่มีอันนี้ตัดสิน มันจะไปอีกอย่างเดียวกันนี้ มันพิจารณา
ออกจากนี้แยกดูโลกละซิ ดูโลกยิ่งดูไม่ได้อีกละ มันก็แบบเดียวกัน
หมด ทั่วแดนโลกธาตุเป็นแบบเดียวกับเรานี้หมด ไม่มีใครยิ่ง
หย่อนกว่ากัน

อู๊ย จะสอนไปยังไงสอนโลก อ่อนใจนะ

มันเป็นเองของมัน สอนไปหาอะไร ธรรมประเภทนี้ ใครจะ
รู้ได้เห็นได้ สอนไปให้เสียเวล่ำเวลาไปทำไม อยู่ไปกินไปพอถึงวัน
ตายแล้ว ก็ไปเสียเท่านั้น

นั่น เห็นไหมลงแล้วนะ พระพุทธเจ้าเรียกว่า ท้อพระทัย
เราก็อ้อใจ มีความชวนชวายน้อยแล้ว เหมือนว่าตัดช่องแล้วไป
แต่ผู้เดียว อยู่ทำไมสอนทำไมไม่เกิดประโยชน์อะไร ไปแล้วนะ เรา
เอาเรื่องนี้มาเทียบ โถ ๆ แต่มันไม่แล้วนะ อันนี้มันไม่แล้ว มันว่า
ของมันเป็น พัก ๆ ของมัน

เวลาดูโลกดูด้วยความอ่อนใจ ผู้ที่มีดนี้ก็เรียกว่า หมด
คุณค่าเอาเลย มนุษย์ทั้งคนนี่ละ อยู่ด้วยกันอย่างนี้ ผู้มันมีด
ขนาดหมดคุณค่าเลย นั่นท่านเรียกว่า ปทปรมะ เข้าใจไหม

แยบชั้นมากก็มีลักษณะอะไร ๆ แยบชั้นมาสูงขึ้น ๆ แยบชั้น
มาถึงพวกปทปรมะ แล้วก็พวกเนยยะ

พวกเนยยะ ดูขึ้นเป็นชั้น ๆ ไปถึงชั้นพวกเนยยะนี้ พอ ลากพอเข็นไปได้ ทั้งจะขึ้นทั้งจะลง เนยยะคือพอนำสั่งสอน ไปได้ ถ้าเผลอก็ลงได้ ถ้าเจ้าของเอาจริงเอาจัง ติดได้ ๆ อันนี้ ทั้งขึ้นทั้งลงได้ด้วยกันหมด เนยยะ

พวกวิปจิตัญญนี้มีแต่จะขึ้น ๆ ถ้ายึดคำว่าลงไม่มี มี แต่จะขึ้น แต่ช้ากว่า อุกมฏิตัญญ

จำให้ตีค่านี้นะ ถอดออกมาจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลาย โทหกเธอ

นี่แหละท่านว่า ประเภทถึงขยะ คำว่าถึงขยะนั้นมี ๔ ประเภท อยู่ในถึงขยะอันเดียวกัน เข้าใจไหม ประเภทที่เยี่ยม คือ อุกมฏิตัญญ นี่ในถึงขยะอันนี้แหละ ประเภทวิปจิตัญญ ลด กันลงมากก็อยู่ในถึงขยะอันนี้ ประเภทเนยยะ ก็มีอยู่ในถึงขยะอัน นี้ ประเภทปทปรมะก็มีเต็มอยู่ในถึงขยะนี้

โลกอันนี้เป็นโลกสมมุติเป็นโลกถึงขยะ เจือปนไปด้วยสิ่งดี สิ่งชั่ว สับสนปนเปกันอยู่ในกองถึงขยะนี้ เข้าใจไหมละ

แล้วที่นี้ก็ขึ้นมาอีกอันหนึ่ง ตอนที่เหมือนว่าทอดอาลัยตาย อยากกับโลกที่จะไม่สั่งสอนใคร สักเดี๋ยวก็ผุดขึ้นมาอีกนะ

“ถ้าว่าธรรมเป็นของวิเศษเลิศเลอไม่มีใครสามารถจะรู้ ได้ แล้วเราเป็นทเวตามาจากไหน”

เอาตรงนี้นะ ชั้นตรงนี้ชั้นในจิต เราเป็นทเวตามาจากไหน ทำไมจึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด มันก็จับสายทางนั้นซี เรารู้ได้ เพราะอะไร มันก็มีสายทางมา ตามทางที่พระพุทธเจ้าสอนว่า

การให้ทาน รักษาศีล ภาวนา นี่คือทางเดินเข้ามา

เข้าใจไหมล่ะ เข้ามาจุดนี้ ทางอื่นไม่มี อ้อขึ้นยอมรับที่นี่ อ้อ
ได้ ถึงไม่มากก็ได้ นั่น มีแล้วนะที่นี่ ปฏิเสธไม่ได้เลย

บอกว่า ได้ไม่มากก็ได้ ถึงไม่มากก็ได้ อยู่ มีแกใจเริ่มที่จะ
แนะนำสั่งสอนผู้ที่สมควรจะสอน อยู่ในป่าในเขาพระณรง์กรุม ๆ
อยู่นั้นแหละ

อย่างที่เรารู้ได้ในประเทศไทยของเราเวลานี้ มันก็ไม่พ้นที่จะ
ย้อนจากนั้นแหละ นี่เอาธรรมออกมาอันนะ

วันนี้เทศน์อย่างสุดขีดสุดออกเต็มเหนี่ยวเลย ถึงขนาดน้ำตา
หลงตาบ้วรงให้พี่น้องทั้งหลายเห็น จากความอัศจรรย์ของธรรม
เป็นอย่างนั้นละ

นี่ละธรรมที่มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้เอาธรรมเล่น ๆ มา
สอนนะ สอนจริง ๆ เราปฏิบัติเอาตายเข้าว่าเลย ดังที่เคยกล่าวให้พี่
น้องทั้งหลายฟัง ความเพียรของเราไม่มีใครเชื่อได้นะ ความเพียร
ของเราเพื่อธรรมอันเลิศเลอ ไม่มีใครเชื่อได้เพราะเขาไม่ทำเหมือน
เรา

เราทำอย่างว่านั้นละ เวลาได้ก็ได้แบบนี้ละ นี่ละอำนาจแห่ง
ความอุตสาหุ่พยายามบิกบีน เพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อความดี เต็ด
เท่าไรยิ่งดี ตายก็ตายดี เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้ตายเลวนะ จำให้ดีนะ
เอาละวันนี้เหนื่อยพอ

